

Fibiger: Jeg skal ikke sige meget om dette Forslag, som jo har været debatteret saa mange Gange. Der er ingen, der er i Tvivl om mit Standpunkt i denne Sag, idet jeg i sin Tid, da jeg var Kirkeminister og der var Tanker fremme om at give Kvinder Adgang til Præsteembeder, sørgede for, at et Forslag herom ikke blev fremmet.

Jeg beklager derfor meget, at den højt-ærede Kirkeminister nu i Aar, i Modsætning til i Fjor, har fremsat dette Lovforslag, der deler Befolkningen saa stærkt. Jeg ved godt, at den højtærede Kirkeminister siger, at Begrundelsen er, at der nu foreligger et Tilfælde dernede paa Lolland-Falster. Men jeg maa dog sige, at dette, at et meget lille Flertal i en Valgmenighed ønsker en Kvinde til Præst, er et meget spinkelt Grundlag at sætte hele dette Maskineri i Gang paa for derigennem at faa en Lovgivning fremmet, som man ved er imod Kirkens Ønske.

Paa et Tidspunkt, hvor der er saa mange andre og alvorlige Sager at beskæftige sig med til Opbygning af Danmark og til Samling af Kræfterne, forekommer det mig, at det er meget uheldigt, at Regeringen fremsætter et saadant Forslag, som man ved deler og skiller langt mere, end økonomiske Spørgsmaal og andre Spørgsmaal kan skille det danske Folk.

Men det er altsaa nu sket, at Lovforslaget er fremsat. Fra kirkelige Kredse er der ikke kommet nogen Anmodning om Fremsættelse af dette Forslag. Fra de Kvinder, som har tjent i Menigheden, og som der tales saa meget om, at man skulde være taknemmelig over for, er der ikke kommet nogen Anmodning om Ordination og den Slags Ting. De har tjent i Menigheden paa den ene og den anden Maade og har gjort det ganske udmærket, og der har man aldrig hørt noget om, at de vilde ordineres og have Adgang til Kirkens Præsteembeder. Det er fra helt andre Kredse Ønsket er kommet. Og naar man saa, foruden det, jeg her har sagt om, at Forslaget deler Vandene inden for kirkelige Kredse, ja, inden for hele Landets Befolkning, ved, at det er imod Biskoppernes Ønske, og at den Biskop, som det netop angaar i det foreliggende Tilfælde, har udtalt, at han ikke ønsker at foretage Ordination og ikke ønsker at have Tilsynet dermed, forekommer det mig meget uheldigt, at man paa et saa spinkelt Grundlag vil rejse en Kirkekamp. (*Axel Sneum:* Det bliver der heller ikke!). Det ærede Medlem Hr. Axel Sneum tror ikke, der bliver nogen Kirkekamp, men i hvert Fald ved vi jo fra Udtalelser af den Biskop,

det angaar, at han ikke ønsker at foretage Ordination. Men det tager man altsaa ikke Hensyn til.

Det ærede Medlem Hr. Hvidberg har paa Partiets Vegne fremsat Forslag om, at inden man gaar til noget saadant, maa man have et kirkeligt Organ, som man kan spørge derom. Man har fra flere Sider sagt, at Menighedsraadene ikke er kompetente Myndigheder til at svare derpaa — hvad jeg nu mener de er —, men det forekommer mig, at Tidspunktet netop nu, da man vil gribe ind i Kirkens indre Anliggender — hvordan det vil gaa i Fremtiden, ved vi jo ikke —, er inde til at faa skabt et kirkeligt Organ, som man kan spørge.

Det ærede Medlem Hr. Erik Appel sagde, at man fra konservativ Side nu vilde stille Forslag om at adskille Kirke og Stat. Det er ikke rigtigt. Jeg elsker ogsaa den gamle Folkekirke, ganske som det ærede Medlem Hr. Hvidberg gav Udtryk for at han gjorde, og jeg ønsker ikke, at den skal splittes. Det er netop derfor jeg er imod dette Forslag og ønsker at faa skabt et Organ for Kirken, et Organ, som kan udtale sig i de Spørgsmaal, der angaar dens indre Liv, og til saadanne Spørgsmaal maa efter min Opfattelse Ordinationen høre.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen siger, at den enkelte Menighed maa have Ret til at gøre, som den vil. Ja, hvis man ikke staar i den evangelisk-lutherske Folkekirke, hvis man laver en Frimenighed, kan man gøre, som man vil. Og det er vel netop det, der er Styrken inden for Kirken, at ikke eet kan finde Sted inden for den ene Menighed og noget andet inden for den anden Menighed. Der maa være noget, der er fælles, og derfor maa der kunne skabes et fælles Organ til at udtale sig om dette, bestaaende baade af Lægmand og af Kirkens Folk, af Biskopperne, der er valgt af Menighedsraadene — man maa jo ikke glemme, at tidligere var det anderledes, da udnævntes de direkte, men nu er de valgt af Menighedsraadenes Mænd —, og derfor kan de ogsaa tale paa deres Vegne og give Udtryk for, hvad de mener.

Det er ikke tilfældigt, at man i Norge for Tiden er meget optaget af at faa skabt et saadant kirkeligt Organ — der har man set, hvad et nazistisk Regimente kunde føre til, naar der ikke var noget fælles Organ, og netop nu vil de have udbygget det. Hvordan har de det i Sverige med deres Kirkemøder og Kirkeforsamling? Jeg er helt overbevist om, at i vort Naboland Sverige kunde man aldrig tænke sig, at